

PROCHO vydává prochor

píše bohumír procházka

ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí □ <http://start.jicin.cz/prochoroviny/index.php> □ 1. červen 2007 č.6 / 07

Jičínské poetické jaro

Pátek poledne. Koláčky od Halířů jsou úžasné a je jich hodně, Masokombinát se ukázal skvěle, skoro to moje kolo neuvezlo. Chlebičky od pana Špíglu jsou takové krásně nadýchané, dodal je až do knihovny. Firmy Sklopísek Střelec a.s., Agropodnik Jičín a.s., Persus Běchary a.s. svým příspěvím dokázaly, že i kultura si zaslouží pozornost. Výstavu o životě LISu máme od úterka (4 panely), některé dívky upekly skvělé štrůdly a jiné pochoutky, nablýskané pekáče pro večerní raut provokují. Básníci si přijdou na své.

Ve čtyři zatím básník žádný, Václav s Janou jsou mírně nesví.

Přijeli všichni přihlášení, i někteří nepřihlášení. Jana je mírně nesvá, zda se do Lucie v sobotu vejde. Ale všechny dívky z LISu jsou úžasné. Nejen tím parádním oblečením, ale hlavně vysokým nasazením. I pánové. Někteří mají kravatu, Josef i svůj klobouk, ve kterém je neodolatelný.

V pět začínají přednášky o národních literaturách. Polský přítel Anton z Kladska mluví dlouze, ale zajímavě. Kdyby hovořil pomaleji, rozuměli bychom vše. Václav Franc uvádí spoustu jmen a vystavuje se nebezpečí, že mu lidé budou říkat, koho zapomněl. Říkají. Andrej Šeliga přiznal, že se jmen vyvaruje a vyvaroval. Dobře zevšeobecňuje. Říká, že malé časopisy jsou lepší, než velké antologie. Mají jich spoustu, jejich trnavský Liter je na křídě a vzhledem k rozsahu a nákladu relativně levný. Milan Hrabal skrze literaturu připomněl Lužické Srby a to bylo velmi zajímavé. Uzavřel: S překladem je to jako s ženou. Buď je pěkný, nebo věrný.

Pak byl raut a o tom se psát nedá, to se musí zažít. Kupcovi umí. Pak byly kuloáry a konaly se ve třech jazycích. Jen zpěvu se moc nedařilo. Básníci si vyměňovali své knihy a časopisy a svá modra. Lenky hrála na piáno tklivé melodie. Jáno hlaholil, na hlavě měl šátek jako mival jeden houslista a okolo spoustu dívek. Možná, že musel udělat další dírku do opasku, ale o tom se mezi pány nemluví. A tak napíšme, že životní úroveň na Slovensku roste. Pan Hrabal mluvil o Magorovi a řekl, že jsou v něm všechna patra básníka – od nejnižšího (když se svléká do slipů, či koupe v kašně) až po vrcholné. Všechny dívky se usmívaly a byly tím půvabné, pánové byli moudří, nebo tak alespoň vypadali. Simona pohádku na dobrou noc nechtěla.

V sobotu to trochu vypadalo jako o promoci. Byly kravaty, parádní šaty a projevy. Radnice dala každému z hostů Imortely Army Geislové, aby věděli, jak se v Čechách básnilo. Na zem se pak roztáhla velká mapa a každý si mohl vybrat, kde bude odpoledne básnit on. A šlo se na oběd.

Ve třináct se fotografovalo na schodech knihovny a zněl Bétoven (Oda na radost ale beze slov, ty nikdo neumí). Začal maratón. Recitovalo, nebo četlo se celkem na 12 místech. Na Husovce za chůze, v lipách u výhledu na Zebín, v Lodžii mezi sochami betlému i ve sklepe (osvětlen pochodněmi, kastelán se překonal), na trávníku u Milohlíky, protože nahoru se některým nechtělo a taky se tam všichni nevešli. Někde se vystřídalo i 5 lidí. Závěr byl v přírodním divadle na Čefovce a někteří se ptali, proč tam to divadlo už není.

Přípitek byl v 6 v Lucii a zase ho narušil jeden opilý básník z dvacátého století, ale ho nevyvedli, recitoval dobře. Pak byly zase kuloáry. Jeden jičínský, ale spíš novopackých, nejspíš ale řehočský spisovatel prohlásil se tam za krále. Ale možná ho spíš prohlásili, nebo kdo ví, jak to bylo. O půlnoci se v hospodě dělá správná velká politika.

V neděli ráno jsme všechno dojedli a notovali si Valčík na rozloučenou.

Jičínského poetického jara se zúčastnilo 36 spisovatelů ze tří zemí. Zněly verše i próza ve čtyřech jazycích. Přišlo 23 děkovních dopisů. Naopak, poděkování LISu patří všem co přijeli a předvedli se. Hlavně ale KVČ. Její prostory jsou důstojné a pomoc pracovník nedocenitelná.

Kdo nese kůži na trh, musí počítat s nepřijetím. Pokud to nezvládne, ať jde k poště. Razítkování dopisů ještě nikoho neodrovnalo. (Jana Machalická)

Vzpomínka na Trnavu

Čas přijet z Česka měli jsme dva. U Irenky sčítá se zájem o poezii se zájmem o jistého Matěja. U mne zavládlá nostalgie po někdejším státoprávním uspořádání, kdy k cestě do Tater, nebo kamkoli za Váh nemuseli jsme si měnit peníze.

První dojem z Trnavy nezklamal. podobně jako mnohá slovenská města – velká vesnice. Pak přišlo potěšení, že slovenská děvčata jsou stále stejně pěkná jako v době, kdy jsem se na ně nemusel jen dívat. Pak přišlo potěšení z toho, že bedekry nelžou, když nazývají Trnavu slovenským Římem. Je na co se dívat i v architektuře nepohyblivé, historické. Krásně se tu spojuje: současnost, minulost; moc i bezmoc. Nedaleko sídla slovenského metropolity, barokního arcibiskupského paláce, je vybydlený dům, kde sídlí sqateři.

Před radnicí byl stůl, jak měl být, u něho Andrej obklopený děvčaty, jak bývá. Trnavské literární slavnosti začaly. Pořadatelé, ale i my příšedší, brali jsme si mikrofon a četli poezii, papírky s básničkami pak rozdávali jsme lidem. Byli překvapení, jako bylo by i v Česku a ... nu jak to říci – zájem nebyl takový jaký by si ta poezie zasloužila. I to jako v Česku.

Večer rozložili básníci své knížky a časopisy na jeden stůl a něco k jídlu a pití na druhý stůl. Oba byly velké, o oba byl zájem. Ten s jídlem byl prázdný dřívě. Pak byl program – a ten byl bohatší. Písň, slovenské i jiné lidové balady, poezie i próza. Čtená i inscenovaná. Ano, Anka Ondřejková z Mikuláše své básně velmi sugestivně i „hrála“. Palo Garan s širokým kloboukem, který je dřevorubcem, umí své básně nazpaměť a říká je tak, že ..., prostě najednou se všechen pohyb zastaví. Večer byl dlouhý a krásný a ... tak nějak plynule přešel do dalšího dne.

Tím dnem byla sobota a všech pětadvacet lidí chodilo po městě, zastavovalo se na nejkrásnějších místech Trnavy a tu se četlo, nebo z paměti říkalo co kdo napsal. Bylo vedro, bylo to únavné a krásné. Zněla próza, poezie, Irenka s Matějem své verše i tančili.

Česko – slovenská vzájemnost? V knihkupectví na pěší zóně mají regál a na něm napsané: Česká literatura. Najde se tu Viewegh, Kohout, Lustig, ale i Hašek. Přátelé prozradili, že mnoho studentů učí se z českých knih. Samozřejmě nepřeložených. Inu, ta vzájemnost vždycky byla trochu asymetrická.

Na hranicích ve vlaku kontroly jsou. Ale pasu netřeba, stačí občanka.

Italové v Jitčíně

Aby se dostaly peníze na projekt k přestavbě jezuitské koleje na Eurouniverzitu, bylo třeba navázat kontakt s italskou organizací, která má tam u nich v Italsku podobné záměry. A tak přijeli pánové v oblecích k nám, přivezly s sebou taky dvě půvabné Italky a něco disků. Ty zasunuty do druhého přístroje (první městský notbuk nefungoval) promítaly texty v italském jazyce a hlavně obrázky jak se to dělá.

Dělo se i v minulosti mnoho dobrého, ale dnes se tomu říká projekty, ty se musí medializovat, udělat presentace, sepsat projekt žádací (o peníze), zprávu vyhodnocovací a tak. Jakož i ty peníze by se nedostaly, kdyby se nejezdilo na Apeniny a z Apenin sem. Nu a ti úředníci, co o penězích rozhodují, mají co číst a za co brát své platy. Kdyby některé věci z vyjmenovaných nebyly, kdyby nebyli někteří úředníci, zbylo by víc peněz na projekty samé. Třeba by se v Jitčíně i pořídilo něco v Lodžii a pánové z radnice by nemuseli nikam jezdit a mohli dělat na zahrádkách. Takový je dnešní svět.

Italští spoluevropané, pravda, přivezli dosti zajímavého. Kupříkladu o tom, jak Comunitá Montana Alto Basento pořádá úžasné slavnosti a představení, kde hrají prostí lidé, ne herci a ukazují tradice a historii svého regionu. Tak popularizují svůj kraj a rozvíjejí cestovní ruch.

Dvě vesnice jsou tam v horách propojeny lanem, člověka posadí do úvazku a to veliké údolí rychle přejede. Délka lana je 1,6 km. Kdyby pasažér šel pěšky klikatými cestami, trvalo by to tři a půl hodiny. Realita, ale i metafora o mezilidské komunikaci. Cena? 10 euro všední den, 30 euro víkend. Závěr přednášky – 50 % ekonomického úspěchu je otázkou psychologie.

Pan místostarosta Konř mluvil pak o záměru v koleji. Pozoruhodné tu by mohlo být vybudování podzemní auly na 2. kolejním nádvoří pro 160 lidí. Potěšila slova o tom, že první impuls pro záchranu koleje přišel zdola, z doby, kdy vzniklo občanské sdružení Kolej v jednom kole. To pořádalo v koleji rozličné výstavy a programy a první přišlo s myšlenkou na přebudování koleje pro školské a kulturní účely

Monology Vagíny v NP.

Mluvila o nich Anna Polívková, když tu byla jako klaun na JMP. Tři ženy s režisérkou připravovaly představení. Takové představení, při kterém Dáša Bláhová učí hlediště skandovat slovo KUNDA. A hlediště skanduje, protože Dáša před tím vysvětlí indický původ podstatného jména.

Sál zaplněn tak ze tří čtvrtin. Úspěch na NP. Někteří přišli proto, že nechtějí nechat propadnout abonentku, někteří ze zvědavosti, někteří kvůli senzaci. Kolik lidí přišlo kvůli umění?

Každopádně všichni odcházeli poučení. Že lidská sexualita není škodlivá, ani se za ní nemusíme stydět. Že lidské tělo není třeba zakrývat či sledovat klíčovou dírkou. Že dovede přinést slasti i strasti (byla tu řeč i o znásilnění bosenských žen). Že je na něm stále co k objevování a to v každém věku.

Na jevišti byly tři barové stoličky, něco převleků, sada červených střevíčků. S tímto minimem hmotných pomůcek připravila paní režisérka Irena Žantovská s tříčlenným ansámblem jedenapůlhodinové nonstop představení. Nikdo se nenudil. SLOVO opanovalo sál, neboť bylo poutavé, objevné, místy neobvyklé, pestré. Dobře vyslovené, zahrané, stále jiné. Nebylo plytké, upovídáné, bylo o něčem. Slovo vládlo večerem, neboť bylo civilní, bez poskakování, pitvoření světelných i jiných efektů.

Dáša Bláhová, Anna Polívková a Michaela Sajlerová přivezly do Nové Paky inscenaci dle knihy Eve Ensler. To představení hrají již šestý rok a počet repríz blíží se ke třístovce.

Je lépe být nenáviděn než litován (prý Herodesovo heslo)
--

Vrchlický J. a Dana R.

Nejdříve byly verše mistra a okouzlení jimi. Jen mimochodem chození krajem a fotografování. Na jihu Čech u velikého rybníka, v horách, ale i za humny. Pak se dva tak vzdálené, ale i tak blízké kumšty spojily. Slovo a obraz. Seřazená a tvarovaná slova, zachycení toho co zkomponovala příroda, někdy i lidé. A přiřazení k sobě. Ticho fotografií, tak nazvala svou výstavu inspirovanou verši Jaroslava Vrchlického Dana Rejmanová. Stalo se v Knihovně Václava Čtvrtka v květnu 2007.

Mám neustále pocit, že mi něco utíká. Když něco dělám, nemůžu se zbavit dojmu, že bych měla být někde jinde.
--

(Vilma Cibulková)

Muzikapaka

Letos vstoupil ten podivný a podivuhodný festival už do ročníku dvanáctého. Někteří říkají, že lidí bylo méně, než jiná léta. Není toho příčinou, že by pořadatelé věnovali přípravě menší pozornost. Stále dovedou nalézat. Letos třeba pozvali Kateřinu

Krausovou a její studentky a ony připravili úžasnou módní přehlídku. Taky tam byl jeden, nebo dva studenti a jeden pes – manekýn. Molo bylo kamenné, bylo to zábradlí před Klenotnicí. Kdo tam byl, ví už teď co se nosí. Všem to Kateřina vysvětlila, ona to umí a to vtípně. Příjemná a ekonomická je zásada „udělej si sám“. Patří k ní, že co se někde odstříhne (třeba na nahavici) hodí se jinač (třeba na rukáv, nebo na hlavu).

I na Muzice jsou důležité kuloáry. To co je vedle programu, mezi programy. Pan fotograf Jaroslav Moravec, který vystavuje v knihovně své meditační fotografie, je stejně dobrý muzikant. S kolegyní dlouho hráli a pak nastala zajímavá debata o možnostech písničkářů u nás. Divadlo Buchty a loutky povědělo, že scénu k představení Tajemství červené krabičky připravil jičínský Robert Smolík. Je nápaditá, objevná, náročná pro herce i pro diváky. Část děje odehrává se na vodorovné ploše a divák vše sleduje pomocí velkého šikmého zrcadla. Ale je dobré Sísovu knížku podle které to bylo uděláno si předem přečíst. V pozoruhodném filmu ze Zakarpatské Ukrajiny Půl čtvrté zazněla slova: „Mít krávu je stejně důležité, jako mít manželku.“ To nebylo míněno nijak ironicky.

Takhle vypadá výsek kultury okraje v kraji blouznivců 25. – 27. v Nové Pace

Petr a Nikla, všestranného kumštýře

dodaz jak by si představoval Valdštejnův pomník zaskočil. Dlouho nevěděl. Pak řekl, že nemá nic proti klasice. Že jezdecká socha je možná. Pak přeče jen: „... jakoby kašna. Stříkala by tam voda, kopírovala by Valdštejnovu sochu. Když by voda přestala stříkat, Valdštejn by zmizel.

Hledáme spolupracovníky

na vymyšlené hádanek o řemeslech. Zajímavou formou přiblížit nejspíše stará zapomínaná řemesla, postupy, terminologie, pomůcky, zvyky apod. Použití: na různé dětské akce, dětské dny, tábory, JMP (letos je festival věnován řemeslům) a pod. Honorář: pocit z užitečné práce. Zájemci hlase se na adresu tohoto listu.

literární PROCHOROVINY příloha

Kačenka

- Kačenka má nové plavky. Dvoudílné. Ručně štrykované. Babička dva dny nemluvila, počítala oka. Když byly plavky hotové, ležely na stole čtyři trojúhelníky. To, co má být na lidském těle skryto, sestává ze čtyř trojúhelníků. Kačenčiny trojúhelníky jsou malé, ale jsou. Když si navlékla plavky, šla se pitvořit před zrcadlo. Malé i velké ženské jsou stejné v každém věku.

- Kačenka byla nemocná. Když je nemocná, smí si pouštět pohádky na počítači, protože v posteli nevydrží ani když je nemocná. Sedí důležitě na vysoké sedačce a má na hlavě sluchátka i mluvítka. Chtěl jsem si taky poslechnout, ale řekla mi, že bych to rozbil, že to smí jen ona. Pak ji povolali k řízku. Když není nemocná, řízek jí. Když je nemocná, udělá si z bramborové kaše na talíři horu a z té hory pouští na lžičce kousky řízku jako vagónky vláčku. Kdyby nebyla nemocná, dostala by „potlamě“ a byla vyhozená od stolu. Koukal jsem na Káču a moc se mi chtělo udělat si bramborokašovou horu. Ale to nesmím. Nejsem malý. Začalo mi to být líto.

- Ve vymyšlení nových, velmi přílehlavých slov má Káča spoustu kolegů. Jedna Verunka pojmenovala rozvodnu ve Starém Místě DRÁTELNA. Nemáte někdo další slova do nového slovníku té krásné řeči která se jmenuje dětština?

- Na zahrádce rostou lesní jahody. Kačenka ví, že jsou sice menší než ty velké zahradní, ale dobřejší a sladší. Objevila zajímavou zákonitost – čím jsou blíže k záchodu, tím jsou sladší.

Kousky z deníku

30 4 2007

Čarodějnice. Obvyklý průběh: čarodějnice na klíč v podání Lhotákových. Všechno přivezou zeleným autem. I několik dětí a psa. Rozloží nářadí. V lodžii stále jako před léty. Jen není Zdenka, je arboretik. Tak mi uvedl své povolání nový kastelán. Krásné povolání - arboretik. Teď okolo něj několik mladých pěkných holek. Zase závidím.

Maminky jsou kouzelné jak řežou a přitloukají, děti pěkné jak jsou upatlané od barev. V jednu chvíli jsem napočítal 80 lidí. Dobré, OS Lodžie nekoná marně, byť stále stejně. Maminky a děti se mění, my zůstáváme. Stejně nechápu čím si zasloužíme ten úžasný výhled od ohně. Každý rok se opakuje, nikdy neomrzí. Ale hlavně - vždy slunečný. Že by honorář za práci? Pak ještě jeden. Když máme zbalíno, řekne Renata: „Prochore, dej mi pusu.“ Její klobouk a moje cyklophilba se sfuknou. Pak ještě Renata řekne, že přijdeme do nebe. To už je na mne moc. Martin zavírá auto se všmi těmi krámy a vypadá stále víc jako jeho táta - pan primář Lhoták.

1 4 2007

Májové úterý. Roztahuju v parku špagáty a věším fotky. Stále zkouším jinou techniku věšení. Záclonové klipsny jsou dobrý nápad, akorát se musí správně spočítat kolik kroužků navlíknout.

Je zima, lidí málo. Utěšuju Pavla že přijdou.

Přišli dva asikomunisti a řekli mi, že na takovouhle muziku lidi nenachytáme - hráli country a hráli dobře.

Jak sluníčko vylezlo výš nad MOA, přišli i nekomunisti, někteří si i fotek všimli. Pán v modré bundě slezl z vozíku, tlačí ho a prohlíží fotky. Povídáme si. Divím se, jak je v obraze. Pak se domluvíme. Pan Svoboda, co dal v Popovicích 30 000 na opravu sv. Josefa. Říkal, že má štefanskou pamětní kartičku uloženou. Další honorář pro mne. Neděláme marnou práci. Mám dalšího abonenta na Prochoroviny. Budu je nosit do Domova seniorů č. 13.

Paní S říká mi, že v popiskách mám chybu. Má tam být stojíce, místo stojíc. Vzhledm k tomu, co mi ty fotky daly práce zdá se mi to směšné. Ale má pravdu.

Slávek mi říká, že v novinách některým článkům nerozumí. Že jsou psány pro úzce zasvěcené. Taky má pravdu. Na tohle měl bych si dát pozor.

Taková nosatá holka nechá si fotky vysvětlit. Baví mne vysvětlovat nosatejm holkám. Vysvětluju, že fotky chtějí ukázat některé kulturní dění v Jičíně a okolí. Vypadá, že chápe. Hned ji lámu aby se namočila do JMP. Asi lámu nepřesvědčivě. Ale o email jsem si měl říct.

Z radničních papalášů nepřišel nikdo. Přemejšlím, jestli mi to vadí, že mne nemají rádi.

3 5 2007

Je to tři týdny, co jsem se dotázal šéfredaktora Čtvrtletníku a dvou členů redakce, zda stojí o další spolupráci, zda mi uveřejní články a v jakém rozsahu. Urguju odpověď. „My jsme se ještě nesešli.“ (šéfredaktor R. Koníř). Nevím co dělat. Považuji za důležité, aby tam byla vždy Dobrá zpráva z občanských aktivit. Chci představit zajímavé Jičíňáky v seriálu Lidé mezi lidmi. Mám i dobrou odezvu od lidí - čtenářů. Jsem bezmocný. Kdyby byly články špatné, proč mi to neřeknou? Z reakce šéfredaktora cítím nadřazenost: Já rozhoduju, já. Tu práci dělám od vzniku čtvrtletníku zcela nezjištěně. Nevím si rady. Ví někdo?

Zase fňukám. Ale dělám to pro lidstvo. Chce to lidstvo? Vědí na radnici co lidstvo chce?

6 5 2007

Skvělé probuzení – pochybnosti. Už možná kousek noci (nějak se mi to nedaří oddělit) přemýšlím jak s deníkem. Zajímá někoho co vidím, cítím, na co myslím? Pak mi odpovídá Váchal, Zábrana, Diviš, Hanč... . Zajímá někoho chvílemi až uříkanost Zábranova? Přesto jsou modré sešity Celý život úžasným čtením. Ale nejsem VZDH. Ale žiju v Jičíně.

7 5 2007

Umřel kamarád. Byl z nás nejsilnější a nejhezčí. Patřil j jičínským všesportovcům. Atletika, lyže, skály. Za co vzal, to mu šlo. Učil. Pak se najednou sebral a začal se žít rukama. Výškové práce, později jen natíral. Zahrada. Zvířata tam. Každý den je na kole jezdit krmit. Najednou ta nejzlejší nemoc. Proč právě on. Jirka Mazáček – Trhan? Vezmeme si už konečně poučení, že jsme tu, my zbylí, jen půjčení?

9 5 2007

Exit má tříleté výročí. Udělali si na chodbě krásnou výstavu. Jsou tam fotky, popisky. Například: Náročná cesta na Zebín. Letní tábor pro děti ze sociálně slabších rodin. Pak jsou tam vystříhané ručičky pověšené. Každý může napsat co si myslí. „Cikánský klub v bunkru“, říkají někteří. Ale musí to být přece dobrá parta, která takhle barvitě koná.

12 5 2007

V Galerii na špejchaře u J. Q. Valtra vernisáž Vlasty Křečkové z NP. JQV měl vše pečlivě připravené, trávník zastřížený, v galerii byly postavy jednak namalované, jednak téměř stejné živé, ale nepohyblivé. Zvlášť jedna cikánka byla moc pěkná. Ta živá, i ta namalovaná. Ale nesměla ... se hýbat. Paní Vlasta měla dlouhé černé šaty a říkala, že si maluje hlavně pro radost. A že se, jako studenti, učí tím, že kopíruje mistry. Nejraději maluje oči, ústa, vlasy. Ale i chodí okolo své Paky a maluje venku. Co nestihne, namaluje z fotky, nebo pohlednice.

Umělci si řeknou – Ale tohle přece není umění. Inu, ale – kdo říká, že se musí vystavovat jen to, co označí umělci za umění. Není nejdůležitější ten skvělý pocit z tvorby a z prohlížení jejích výsledků.

15 5 2007

Anička Polívková je pořád stejná. Ne, soudím, že je hezčí. Sluší ji ten nos, co má po tátovi. Když tu byla asi před šesti lety v Jičíně, držela se Geryho – zdravotního klauna. Z programu divadla se dovidám, že prošla školením přes klauny. Ale Monology Vagíny nejsou klauniáda. Prostě je herečka. Zkouší žánry mnohé.

24 5 2007

Tiskovka. Starosta chybí, jel do Hradce, tam se sjedou starostové kvůli reformě. Mluví převážně tajemník. Ještě převážněji, než když je tu starosta. Vysvětluje, proč společnost Global ... nesplnila svůj slib, že do konce dubna, či začátku května představí provozovatele hotelu. Umřel jim v Americe finanční ředitel. Vypadá to, že levněji přijde hotel zbourat, než přestavět. Tajemník i místostarosta Brykner vysvětlují, že město nemůže nic prodávat, že do toho nevloží ani korunu. A co smlouva, posudek na smlouvu, poměrně dost hodin které odpracovali lidé z radnice, napadá mne. Ale neptám se. Brykner vysvětluje, že z takových projektů vyjde jeden z padesáti. Když tenhle nevyjde, nic se nestane. Riziko vznikne, až se bude převádět majetek.

26 5 2007

Ekumenická bohoslužba se 26. května nekonala nahoře na Zebíně, kněží se báli, že déšť poškodí jejich mešní roucha. A tak jich stálo pět dole v kostele Všech svatých před oltářem a předávali si slovo. Otec Kordík si splnil své přání, že nemá rád „ty oblečky“ a sloužil v kostkované košili.

Dovídám se o letnicích, o tom, že svatodušní svátky patří k třem nejdůležitějším vedle vánoc a velikonc. Učedníci byli obyčejní řemeslníci. Byli chybující, byli bojácní. Krásný pozdrav „Pokoj vám“ znamená přání, aby se pozdravený ničeho nebál. V modlitbě pak zaznělo: „Velký Duchu dej, abych, až budu u Tebe, se nemusel stydět.“

Prochoroviny

kulturní (skoro) měsíčník

založeno roku 1998

Vydává B. Procházka, Sokolovská 367, Jičín

tel. 493 523 492.

Evidenční číslo MK ČR E 13158

email: prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí

APEL s. r. o. Jičín,

GENERALI POJIŠŤOVNA a. s.

Denisova č. 504 Jičín

tel, fax 493 523 024